

Jubeltenen

De Roep van Moeder Aarde

Monique Teggelove

originele titel: Itchy Feet
ISBN: 9789464652536
eerste uitgave Engelse versie: augustus 2021
eerste uitgave Nederlandse versie: juli 2022
copyright: © 2022 Monique Teggelove
ontwerp omslag: Lysette Dijk-Hartman
druk: Brave New Books, Nederland
tekst: Monique Teggelove
foto's: Monique Teggelove, Dave Enright, Leon Roode, Mike Watene

Niets van de inhoud van dit boek mag worden verveelvoudigd, verspreid of anderszins gebruikt (inclusief, maar niet beperkt tot foto's, teksten en tekeningen) op welke manier of voor welk doel dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Als er auteursrechten van derden in het spel zijn, moet toestemming voor reproductie, distributie of ander gebruik worden verkregen van de betrokken auteursrechtelijken.

Natuur is niet een plek om te bezoeken.
Het is thuis.
— Gary Snyder

Voor:

de Zwerver
in Jou

Voorwoord

‘Monique, jij bent klaar voor het echte werk. Je houdt van de natuur, je bent sterk, trek eropuit,’ moedigde Dave, een van mijn Camino-maatjes, me aan. Hij was ervan overtuigd dat ik het doorzettingsvermogen en de kracht had voor trektochten met volledige bepakking. Zelf was ik daar lang niet zo zeker van. Tent, slaapzak, slaapmat, kookgerei, eten, water, kleren... als ik het in gedachten eens op een rijtje zette, was het een enorme hoeveelheid spullen en een indrukwekkend gewicht om op mijn rug mee te torsen. Maar, het zaadje was geplant en ik had gewoon nog een paar zetjes nodig. Die kreeg ik van andere wandelaars en reizigers, die ik tijdens mijn reizen ontmoette. In de zomer van 2008 was het zover, het zaadje ontkiemde en mijn wandeluitrusting begon te groeien. Hoe meer ik me erin verdiepte, hoe meer ik nodig leek te hebben. En alles was beschikbaar in een veelheid aan maten, soorten, merken en gewichten. Vele uren bracht ik op het internet en in gespecialiseerde buitensportwinkels door. Mijn kennisniveau groeide met de dag en beetje bij beetje kreeg mijn uitrusting vorm.

Met mijn nog immer aanwezige reislust keek ik vanaf dat moment bij de reisvoorbereidingen eerst naar de wandelmogelijkheden in de beoogde reisbestemming. Er ging een nieuwe wereld voor me open; een wereld waarvan ik je graag deelgenoot maak.

In dit boek neem ik je mee op mijn wandelavonturen in Groenland, IJsland, Japan, Nieuw-Zeeland en op de Portugese Camino door Portugal en Spanje.

Geniet van de reis,
Monique Teggelove

Luxor, Egypte, juli 2022

Inhoud

Voorwoord	4
Alleen op de Kjölur Trek	6
De kleurenpracht van Landmannaulagar	18
Een Adelaar en een Witte Haas in Groenland	30
Sneeuw in Hokkaido	54
Harten in de Japanse Alpen	68
Stilte op de Matemateonga Trek	80
Spijt en Mosselen op Stewart Island	96
Regen en Zon op de Kepler Trek	108
Wandelen en Plezier op de Milford Trek	116
De Southern Crossing Kiwi-stijl	125
Terug op de Jacobsweg	137
Nawoord	164
Uitrusting	167
Wandeltips	170
Dank	175
Fotocredits	176
Lokale contacten en toerist informatie	177
Links naar informatie over trektochten	178
Over Monique Teggelove	179
Andere boeken van Monique Teggelove	181

Alleen op de Kjölur Trek

Wees niet bang om alleen te lopen.
Wees niet bang om het leuk te vinden.
— John Mayer

Op het moment dat IJsland bij mij als reisbestemming begon te borrelen, kwam ik in de Verenigde Staten een enthousiaste wandelaar tegen, die spontaan over zijn avonturen op IJsland begon te vertellen. Hij had zelfs de Lonely Planet over IJsland in zijn rugzak zitten en die mocht ik best een week lenen om me in te lezen en mijn tocht voor te bereiden. Ietwat overdonderd door dit toeval nam ik de reisgids aan en sloeg hem open. Al bladerend langs foto's en informatie werd de wens om er heen te gaan en te gaan wandelen alleen maar verder aangewakkerd. En zo gebeurde het dat ik mijn reisvoorbereidingen voor IJsland startte in de Verenigde Staten tijdens een communicatietraining.

Ruim een maand later, in juni 2008, net na de midzomernachtvieringen land ik op de luchthaven van Keflavik in IJsland.

Bij het busstation in Reykjavik staat een flinke menigte reizigers te wachten. Als ik zo naar hun rugzakken kijk, neem ik aan dat zij ook op wandeltocht gaan. Ik maak me zorgen dat het nogal druk kan worden op de Kjölur-trektocht. De zorgen zijn van korte duur. Als de bus arriveert, blijf ik de enige wandelaar te zijn die instapt. De rest gaat duidelijk ergens anders heen. Mijn zorgen over de potentiële drukte, maken onmiddellijk plaats voor een gevoel van paniek. Echt? Kan het zo zijn dat ik de enige ben die deze tocht start? Dat ben ik inderdaad. Er zijn geen andere wandelaars met dezelfde bestemming. Niemand om me aan vast te klampen. Ik zal het in mijn eentje moeten redden. De buschauffeur is uitermate behulpzaam. Samen bestuderen we de kaart om te zien waar hij me het beste kan afzetten; er blijkt geen speciale bushalte voor deze route te zijn.

Na een mooie rit van enkele uren, met bezoeken aan kolkende geisers en indrukwekkende watervallen, stoppen we in een grijze lavawoestijn, die alleen doorkruist wordt door een paar onverharde wegen. De buschauffeur kijkt me onderzoekend aan en checkt of ik al mijn spullen

heb. Met een enigszins vertwijfelde blik op zijn gezicht, stapt hij de bus weer in. Hij lijkt zich wat ongemakkelijk te voelen om me hier alleen achter te laten. Hij wijst nogmaals in de richting die ik moet nemen en vraagt of ik het 100% zeker weet. Ja. Mijn innerlijke rust is teruggekeerd. Het is goed. Met veel plezier kijk ik om me heen en neem de omgeving in me op. De bus rijdt uit het zicht, stofwolken opwerpend. Grind, lava, hier en daar wat mos, bergtoppen in de verte en geen mens in het zicht. Het voelt heerlijk vrij. Ik doe mijn muts op, sjaal om en handschoenen aan en ga de uitdaging aan. Het is weliswaar formeel zomer, maar er waait een frisse wind en de bergtoppen zijn bedekt met sneeuw.

De etappe van acht kilometer naar de eerste hut wordt gekenmerkt door wind en lichte zandstormen. Een zandkorrel heeft beschutting gezocht onder mijn rechterooglid en wil er niet meer weg. Met samengeknepen ogen baan ik me een weg tegen de wind in. Bij aankomst bij de Hvitárneshut word ik verrast door de aanwezigheid van een Oostenrijks stel. Ze maken een tocht per auto en genieten van een pauze. Ik ben van harte welkom om aan te schuiven voor een biertje en een smakelijke lunch. Langzaam herstelt mijn lijf zich van de krachtmeting met de elementen. De herinneringen aan en de ergernissen over de tegenwind en het pijnlijke oog vervagen, evenals mijn eerdere voornemen om in deze hut te overnachten. Als deze plek zo makkelijk met de auto te bereiken is, voldoet het nog niet helemaal aan mijn verwachtingen over een trektocht in de natuur met volledige uitrusting. Ik zwaai het vriendelijke Oostenrijkse stel uit, dat me aanspoort hen te bezoeken als ik ooit in de buurt ben. Ik ruim de hut op en sluit hem af. Als ik me omdraai sta ik tot mijn verrassing oog in oog met een ietwat nors kijkende IJslander. Hij blijkt de beheerder te zijn van de hutten op deze route en geeft me tips en advies om de volgende hut te vinden. "Niet zo ver, tweeëneenhalf uur lopen", is zijn bondige antwoord als ik hem vraag naar de te overbruggen afstand.

Ik voel me opgewassen tegen de volgende etappe en gooi vol vertrouwen mijn rugzak op mijn rug. Mijn zoektocht naar en investering

in goede lichtgewicht uitrusting heeft zijn vruchten afgeworpen. Mijn rugzak weegt nog geen elf kilo. Zonder water weliswaar, maar dat is hier in de natuur volop beschikbaar en ook nog in drinkbare kwaliteit. Een liter water in mijn rugzak volstaat.

Wind, wind en meer wind. Na minder dan een kilometer sta ik voor een watervlakte. Er lijkt geen mogelijkheid te zijn er met droge voeten door- of omheen te komen. Ik doe mijn schoenen en sokken uit en hijs mijn broekspijpen op. Op sandalen stap ik het modderige water in; de temperatuur is in ieder geval aangenaam. Eenmaal aan de overkant geef ik mijn voeten en sandalen een wasbeurt. Wandelschoenen aan en ik ga weer op pad. Nou ja, pad, het is meer een uitgesleten paardenspoor, wat op magische wijze verdwijnt als de bodem overgaat in lavasteen. Hoewel mijn kwaliteiten om de route te herkennen de komende dagen sterk zullen verbeteren, heb ik vandaag geen idee waarheen de weg leidt. Er is geen steenman - een veelgebruikte routemarkering - te zien, noch enig ander teken van een pad. De landkaart en het geluid van een snel stromende rivier worden mijn gidsen.

Zodra ik bij de rivier aankom, zie ik een steenman aan de overkant van de rivier staan. Rotsblokken in het water lijken te dienen als stapstenen om de overkant te bereiken. Ik verspil mijn tijd niet met verder zoeken. Dit lijkt me de perfecte plek om over te steken zonder zelfs maar mijn schoenen uit te hoeven doen. Ik schat in dat ik mijn wandelstokken niet nodig heb en laat ze aan mijn rugzak vastgeklit zitten. Deze rivieroversteek is een fluitje van een cent. Of toch niet..?

Halverwege de oversteek bevind ik me in een onstabiele split. Mijn voeten staan op twee verschillende rotsblokken en een van mijn voeten glijdt millimeter voor millimeter weg. Mijn andere voet staat weliswaar stevig, maar mijn zwaartepunt bevindt zich tussen mijn twee benen. De geringste poging om een van mijn benen op te tillen, zal er onvermijdelijk toe leiden dat ik voorover in de ijsskoude snelstromende rivier val. Geen aanlokkelijk idee. Hemeltje lief...

Ik heb de basisregels voor rivieroversteken aan mijn laars gelapt. Als ik mijn rugzak had losgemaakt, had ik hem af kunnen gooien om bewegingsvrijheid te creëren als ik in het water zou vallen. Als ik mijn wandelstokken had gebruikt, had ik twee extra steunpunten gehad om mijn evenwicht te herstellen. Als ik met een maatje had gewandeld, had ik hulp gehad. Als, als, als... Mijn eerste echte rivieroversteek is een opeenstapeling van blunders en beginnersfouten. Vergissingen, die je beter niet kunt maken en al helemaal niet als je alleen op pad bent.

Terwijl de gedachten door mijn hoofd razen, speuren mijn ogen de omgeving af en werken mijn hersenen op volle toeren. Ik heb maar een kans om ongedeerd en droog aan de andere kant te komen. In overgave laat ik me voorover vallen, hopend en erop vertrouwend dat mijn handen zullen landen op het rotsblok voor me, dat hopelijk stevig genoeg zal liggen om mijn gewicht te dragen. Wonder boven wonder werkt het. Mijn hart maakt een sprongetje van blijdschap, maar ik ben er nog niet. Voorzichtig breng ik mijn wegglijdende rechtervoet naar links, naar het rotsblok, waar mijn linkervoet zich al bevindt, onderwijl mijn lijf in evenwicht houdend met mijn handen. Gelukt. Pfff. Geconcentreerd breng ik mijn linkervoet naar het volgende rotsblok, mijn linkerhand volgt, mijn rechterhand eveneens en tot slot mijn rechtervoet. Steen voor steen ga ik verder. Droog en heel bereik ik de oever, waar ik uitbarst in een lachsalvo; van opluchting en van de zenuwen die loskomen. Dit gebeurt me niet weer. De volgende keer zal ik mijn wandelstokken gebruiken en mijn rugzak losmaken. Pfff, dit weten ze thuis gelukkig niet.

Als ik even later opnieuw een veld van lavastenen en rotsen opstap, kijk ik ver vooruit op zoek naar steenmannen om op koers te blijven. Tijdens zo'n moment van vooruit kijken, krijgt de wind grip op mijn rugzak en ik val zijwaarts op de scherpe lavastenen. Dit is beslist mijn geluksdag. De schade blijft beperkt tot enkele schrammen en kneuzingen. Het is een goede les. Als ik solo trektochten maak, kan ik maar beter continu alert zijn. Genoeg lessen voor de eerste dag, geloof ik.

Als ik eindelijk de brug zie, die richting de hut zou moeten leiden, is het al laat. Ik ben heel wat langer onderweg geweest dan de meegedeelde tweeënehalf uur.

De metalen brug torent hoog boven het water uit en biedt geen bescherming tegen de wind. Er is echter geen alternatief om aan de andere kant van de rivier te komen; ik zal erover heen moeten. Ik hijs mezelf de steile trap op en ben zeer dankbaar voor het hekwerk aan beide kanten, wat voorkomt dat ik eraf kan waaien.

Als ik de hut bereik, die goed verborgen in een vallei ligt, ben ik zowel moe als vol goede moed. Hoewel ik mijn tent bij me heb, besluit ik mijn geluk niet te beproeven bij het opzetten. Mijn tent is sterk genoeg om de wind te weerstaan, maar ik heb er minder vertrouwen in dat ik hem onder deze omstandigheden opgezet krijg. In plaats daarvan kies ik in de comfortabele hut een bed uit. Ik heb vrede gevonden met het idee dat er geen andere wandelaars zijn en geniet ervan de faciliteiten niet te hoeven delen. Ik spreid de inhoud van mijn rugzak uit over bedden en stoelen, steek de kachel aan en verwonder me over de volledig uitgeruste keuken, compleet met fornuis en gasflessen.

Overnachten in een hut in IJsland is niet goedkoop, maar het mag gezegd worden dat je waar voor je geld krijgt. Ik stop met plezier mijn hutbijdrage in de daarvoor bestemde brievenbus en voeg mijn naam toe aan het gastenboek.

De badkamer kijkt uit op een meer en de bergen. Omdat er toch niemand in de buurt is, laat ik de deur open om van het uitzicht te genieten. Er is tot mijn verrassing zelfs mobiel bereik in deze luxe accommodatie. Voeg een pot thee, een smakelijke gevriesdroogde maaltijd en een goed boek toe aan de ervaring en ik voel me de interim-koningin van dit kleine IJslandse koninkrijk. Genietend kijk ik terug op een dag met geisers, watervallen, gletsjers, rivieroversteken, lessen en veel wind.

Als ik in de ochtend vertrek, heb ik een goede nachtrust gehad en een fatsoenlijk ontbijt met een paar mokken thee genuttigd. Dat noem ik nou een goede start van de dag.

De wind waait onafgebroken. De zandkorrel zit nog stevig vast onder mijn rechterooglid en ik ga op pad met een loopneus en een tranend oog. Het duurt niet lang voordat ik het woord wind loslaat. Er is geen reden

om mezelf voor de gek te blijven houden. Dit is een behoorlijke storm. Het oversteken van de brug over de snelstromende rivier is ook vanochtend een mooie uitdaging.

Wolken zand vliegen in het rond. Ik zie veel hoefafdrukken van paarden op het pad. De sporadische menselijke voetafdruk geeft me het vertrouwen dat ik op de goede weg ben. Uit het gastenboek in de hut bleek dat er de afgelopen dagen meerdere mensen zijn geweest en ik ben weer verrast dat ik de route helemaal voor mezelf heb. Ik denk dat ik mag zeggen dat dit met recht een solo-trektocht is; een vuurdoop.

Een grote groep ruiters met een nog groter aantal IJslandse paarden komt mijn kant op. Het is een prachtig gezicht. Iedereen kijkt naar mij; sommigen met een bemoedigende blik, anderen alsof ze medelijden met me hebben. Ik vermoed zomaar dat ik er niet adembenemend mooi uitzie: uitgewaaid, met een gezicht vol zwarte vegen van het zand en de rondvliegende lava en rode gezwollen ogen om het plaatje af te maken. Ook al wordt er geen woord gewisseld, het is leuk om mensen te zien.

Het is maar vijftien kilometer over voornamelijk vlakke ondergrond naar de volgende hut, maar ik doe er zo'n vijf uur over. Zolang ik tegenwind heb, is het ploeteren maar maak ik in ieder geval voortgang. Zijwind is andere koek. Die komt met de stevige uitdaging om op koers en op de been te blijven.

Ik nader de bergen. De grijze lava maakt plaats voor mos, bloemetjes en lage struiken. Ik bied de uitdagingen van vandaag het hoofd en bereik de hut zonder incidenten. Het is een kleine, leuke hut met veel charme; de oudste hut op de route. Uit een slang bij de beek nabij de hut komt water en het toiletgebouwtje is geplaatst op ongeveer vijftig meter van de hut, aan de andere kant van de beek.

Als er andere wandelaars in de buurt geweest waren, hadden ze kunnen genieten van mijn niet bepaald gracieuze aankomst. Slechts drie treden scheiden me van de voordeur en de windstilte die erachter ligt. De veilige haven lokt en ik zie mezelf in gedachten al binnen. Terwijl ik mijn gezicht naar de deur draai en een been optil, word ik omver geblazen door de wind. Voordat ik de grond bereik, weet ik een metalen hendel naast de deur vast te grijpen. Een moment bungel ik charmant, totdat ik de kracht vind om mezelf met beide handen op te trekken aan alles waaraan ik me maar kan vasthouden. Bij het bereiken van de hoogste trede resteren er nog een paar uitdagingen: de deur ontgrendelen en openen, mezelf naar binnen laten en de deur achter me sluiten.

De ervaring laat een heldere indruk achter en ik besluit om mijn tochten buiten de hut tot het absolute minimum te beperken. Als ik al moeite heb om op de been te blijven met mijn rugzak, ben ik als een veer in de wind zonder die extra elf kilo. Mijn vermoedens worden bevestigd tijdens de paar uitstapjes die ik in de late namiddag maak; mijn voeten raken zelden de grond waar ik had verwacht.

Tot mijn verrassing lees ik een bericht van gisteravond in het gastenboek. Een man loopt de route in de tegengestelde richting en we zijn elkaar vandaag niet tegengekomen. We moeten verschillende wegen om de berg heen hebben genomen.

Ik steek het vuur aan, zet thee, pak mijn boek en geef me over aan zijn, lezen, genieten en niets hoeven. Het uitzicht vanuit de gezellige kleine ramen is prachtig. De wind giert om de hut en de komst van anderen verrast me. Een jong stel uit Parijs komt binnen voor een pauze tijdens het maken van een wandeling. Ze zijn met de wind in de rug heenhier gekomen.

Ze zijn nog maar net vertrokken als de storm weer in alle hevigheid opsteekt en het begint te regenen. Dat wordt een natte en winderige wandeling terug voor ze. De hut schudt op zijn grondvesten, en toch voel ik me veilig en beschermd, warm en droog.

Midden in de nacht is de gasfles die de kachel voedt leeg. Ik besluit de fles niet om te wisselen, maar de volle achter te laten voor toekomstige bezoekers. Het kan immers wel een paar dagen duren voordat er iemand langskomt om de lege te vervangen. Langzaam maar gestaag daalt de temperatuur in de hut tot het nog slechts 5 graden Celsius is. In mijn slaapzak lig ik te rillen van de kou en te verlangen naar warmte.

Mijn nachtelijke gebeden zijn verhoord: de wind is gaan liggen en het is opgehouden met regenen. Ik kan nu de waterbron en het toilet bereiken zonder omver te worden geblazen. Het water is echter ijskoud; een heldere uitnodiging om blootstelling eraan te beperken tot de meest essentiële lichaamswassing en tandenpoetsen.

Nadat ik mijn maag heb gevuld en de hut heb schoongemaakt, ga ik op pad. Over ongeveer twaalf kilometer zal ik terug zijn in de bewoonde wereld en is mijn eerste solo-trektocht een feit. Een vreemd en tegelijkertijd bevredigend gevoel.

Bij aankomst in Hreravellir besluit ik mijn tent nog een dagje rust te gunnen en te kiezen voor een overnachting in de hut. Deze hut ligt bij een warmwaterbron; er komt stoom uit de grond en het ruikt er naar zwavel. Het thermale bad lonkt. Na drie dagen storm en kou verdienen mijn spieren een heilzaam warm bad.

Maar liefst twee Nederlandse reisgezelschappen strijken er vanavond neer op de camping naast de hut. Na de dagen van alleen-zijn moet ik erg wennen aan al het gepraat om me heen en ik besluit om me buiten de gesprekken te houden.

Als ik de volgende ochtend naar buiten stap, vragen mensen me nieuwsgierig bij welke groep ik hoor. Ze zijn verrast te horen dat ik alleen op pad ben. Ik spring op de bus naar Reykjavik, terug naar de drukte van de stad. Slechts voor een paar dagen; om me voor te bereiden op mijn volgende trektocht.

De kleurenpracht van Landmannaulagar

Wandelen in de natuur, is getuige zijn van duizend wonderen.

— Mary Davis

Nog steeds verbaasd dat ik de Kjölur-route helemaal voor mezelf had, begin ik me voor te bereiden op een vierdaagse trektocht van Landmannaulagar naar Thorsmork; bekend als de Laugavegur-route. De mooie biologische winkel nabij het hostel in Reykjavik heeft een goed assortiment en is mijn favoriete plek om voorraad in te slaan. Kaarten en routeinformatie worden bestudeerd en ik ga op onderzoek uit naar transportopties en informatie over vertrektijden van bussen. Check, check, double check, ik ben helemaal klaar voor mijn volgende wandelavontuur.

Het is nog vroeg als mijn wekker me waarschuwt dat het tijd is om op te staan. Ik loop naar het busstation en eenmaal daar realiseer ik me al snel dat er deze keer nog veel meer mensen zijn met dezelfde bestemming. Van het alleen-zijn op de Kjölur-trek ga ik naar de bekendste en meest

drukke wandelroute van het land. Zal het straks in een rij lopen worden? Het wordt hoe dan ook een nieuwe en totaal andere ervaring.

Helga, een IJslandse vrouw, komt in de bus naast me zitten. Terwijl de meeste IJslanders introverte mensen zijn en het aan jou overlaten om ze te benaderen, is dat bij Helga het tegenovergestelde. Ze is een vrolijke, extraverte vrouw, die zichzelf voorstelt zodra ze gaat zitten. Ze toont interesse in mijn leven en omzwervingen en deelt graag verhalen over het leven op IJsland. Met slechts zo'n 350.000 inwoners - waarvan de meesten in de hoofdstad Reykjavik wonen - is het een kleine gemeenschap, waar iedereen het wel en wee van de ander kent. Zelfs als je iemand niet persoonlijk kent, heb je op zijn minst van de persoon gehoord of ken je een van de familieleden. En zoals vaker het geval is in kleine gemeenschappen wordt er volop geroddeld. Alcohol- en drugsverslavingen komen vrij veel voor en vormen een toenemend probleem in alle lagen van de bevolking; beslist niet alleen onder de jeugd. Tienerzwangerschappen zijn aan de orde van de dag en IJslanders gaan er pragmatisch mee om. De grootouders nemen de meeste zorg voor de kleine op zich, zodat de (schoon)dochter haar studie kan afmaken.

Onderweg wijst Helga me op bijzondere plekken in het landschap en ze vertelt honderduit. Het is alsof we in een oogwenk in Landmannaulagar arriveren. De overweldigend mooie natuur met zijn complexiteit van kleuren laat zich zien. IJsland is niet alleen net zo mooi als ik me had voorgesteld; het is zelfs fraaier. De zon staat hoog aan de hemel en de temperatuur is aangenaam. Honderden toeristen maken kiekjes van het natuurschoon.

Navraag leert dat de hut in Landmannaulagar al volgeboekt is voor de nacht. Een blik op het kampeerterrein leert me dat het bezaaid is met kiezelstenen. Ik heb niet meer aanmoediging nodig. Ik laat Landmannaulagar over aan de toeristenmassa en profiteer van het mooie weer en het feit dat de zon deze tijd van het jaar niet ondergaat.